

НЕБЕСНИТЪ СВѢТИЛА

Слънцето цѣль день обикаляше по небето и грѣеше надъ свѣта. А вечеръ разказваше на звездичкитѣ колко е широкъ свѣтътъ и колко хубава е земята. Но най-хубавото по нея сж децата, които тичатъ, пѣятъ по зеленитѣ ливади и си играятъ съ неговитѣ лъчи.

Звездичкитѣ слушаха и се молѣха на слънцето:

— Искаме и ние да видимъ земята. Вземи и насъ, мило слънчице, и ни води изъ твоя дълъгъ пѣтъ.

А слънцето имъ отговаряше:

— Мили звездички, презъ нощта земята става много студена и азъ трѣбва презъ деня да я стопля. Затова ставамъ тѣй горещо, че никой не може да ме погледне. Ако дойдете съ мене, ще ви изгоря златнитѣ очички.

Звездитѣ се затжиха. Много имъ се искаше да видятъ земята и добритѣ дечица, но нѣмаше кой да ги води по небето. Тогава слънцето имъ каза:

— Идете при месеца и го помолете той да ви води. Азъ му позволявамъ.

— Звездитѣ веднага отидоха при месеца. Заобиколиха го и му рекоха:

— Ахъ, добрий месечко, ти не си тѣй горещъ като слънцето и нѣма да ни изгоришъ златнитѣ очички. Вземи ни съ себе си, когато тръгнешъ да свѣтишъ презъ нощта. Ние много искаме да видимъ земята. А когато облаци затулятъ засмѣното ти лице, или се уморишъ, ние пакъ ще свѣтимъ въ нощта и ще показваме пѣтя на закъснѣлитѣ пѣтници.

Месецътъ се съгласи. Той поръча на Вечерницата, слепъ като слънцето залѣзе, тя най-напредъ да свѣтне, за да покаже на свѣта, че скоро ще се стъмни и децата трѣбва да спятъ. А въ зори, когато той си отиде и звездичкитѣ една по една изгаснатъ, Зорницата последна да се прибере и хората да знаятъ, че денътъ настѣпва и слънцето скоро ще изгрѣе.

И отъ тогава месецътъ и звездитѣ вървятъ все заедно. А когато месечко се умори и не иска да се възкачи на небето, звездичкитѣ пакъ свѣтятъ цѣла нощъ.

Вѣра Бояджиева